

DR. NAGY GÁBOR LÁSZLÓ

Dr. Nagy Gábor Lászlót hallgatva egy nem hagyományos ügyvédjelölti út és semmiképpen sem egy átlagos ügyvéd képe rajzolódott ki a szemem előtt. Személyében egy rendkívül intelligens, érett, több síkon gondolkodó fiatalembert volt alkalmam megismerni. Hiszem, hogy az a pszichológiai tudás, amit az évek alatt magáévá tett, különleges pluszt ad az amúgy is jól prosperáló praxisához.

– Ügyvéd úr, kezdek egy személyes benyomással? Sugárzik Önből a nyugalom. Ez alkat kérdése?

– Én hosszú önismereti munkával jutottam idáig.

– Mert egyébként heves vérmérsékletű?

– Heves vérmérsékletűként indultam, és a környezetem is úgy emlékszik vissza a gimnáziumi és egyetemi időkre, hogy nagyon impulzív voltam, tele ambíciókkal. Többek között emiatt választottam békéscsabaiként budapesti egyetemem a felvételinél. Egyetlen helyre, az ELTE jogi karára adtam be a jelentkezésemet, úgy voltam vele, hogy mindent vagy semmit.

– Ez a heveségből adódott?

– Nem tudom, volt egy nagyon erős vágy bennem arra, hogy eljőjjek Budapestre.

– Ma is így cselekedne?

– Ma is, igen. Az a lendület, amit érettségi előtt vettem, szerencsére végig kitartott. Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy kétszer voltam évfolyamelső, majd „summa cum laude” eredménnyel diplomáztam.

– Sokat tanult vagy erre született?

– Szerintem erre nem lehet születni. Édesapám vállalati jogásként dolgozott Békéscsabán, nagyapám pedig közjegyzőként Gyulán, tehát a családban volt előképe az érdeklődésemnek, de elsősorban azért mentem a jogi egyetemre, mert a közélet és a politika érdekelt.

– Ez ma is így van?

– Ma már nem. Egyébként a közéleti és a politikai érdeklődésem miatt nem is a hagyományos ügyvédjelölti utat jártam be. A joggal párhuzamosan elvégeztem a politológia szakot is. Az egyetemi évek alatt a Szent Ignác Jezsuita Szakkollégiumban laktam, ami nagyon erős szemléletformáló hatással volt rám, és egy ottani ajánlásnak köszönhetően az 1998-as választások után már az első Orbán-kormány Miniszterelnöki Hivatalának a Kabinetirodájában dolgoztam Stumpf István mellett. A 2002-es választási vereség után a helyemet nem tarthattam meg, hiszen a kabinetirodákat minden választás után felszámolják és újjászervezik. 2003-ban megszereztem az ügyvédi szakvizsgát, és utána még évekig párhuzamosan működött bennem az ügyvédi praxis és a közélethez való vonzódásom, ami odáig jutott, hogy alapító-igazgatója lettem az Ybl Klubnak, amelyik azzal a céllal jött létre, hogy a hagyományos angol és magyar klubéleti tradíciók elemeit felhasználva egy állandó találkozóhelyet biztosítson a gazdasági-társadalmi elitnek. Egészen addig voltam a klub vezetője, amíg úgy éreztem, hogy az ügyvédi iroda annyira beindult, hogy a két dolog már nem működik együtt.

– És a habitusa mikor csillapodott?

– Ez a habitus egy folyamatos önismereti és felébredési folyamat eredménye.

– Azt mondják, hogy az önismeret inkább idősebb korban jelentkezik.

– Bennem nagyon korán kialakult egy erőteljes érdeklődés a lélektani dolgok iránt, sőt képzem is magam a pszichológia tranzakcióanalitikus irányzatában. Ez az egyik olyan

Robert Aumann Nobel díjas közgazdással és Tóth Zsolttal a MEH egykori kabinetfőnökével az Ybl Klubban

„pszi” iskola, amihez nem kell pszichológus diploma. Már öt-hat éve tanulom, éppen vizsga előtt állok, vagyis ha minden jól megy, képezített tranzakcióanalitikus leszek. A kezdődő önismeret tehát – ami az érettségi előtti kamaszos

befeléfordulásnak indult – egy szisztematikusabb, rendszerezettebb tudássá érlelődött. A tranzakcióanalízist a saját életemben és az ügyfél-ügyvéd kapcsolattartásban is igyekszem használni. Egy kicsit még visszatérnék az Ybl Klubos időszakhoz. Egy ügyvéd esetében több fázisa van annak, amíg kialakul a hivatástudat. Ahogy említettem, én a közigazgatásból jöttem, vagyis nem a hagyományos ügyvédjelölti pályát futottam be, ezért a praxisom beindításakor elsősorban egy olyan munkaként tekintettem az ügyvédkedésre, amiből a formálódó családomat el tudtam tartani. Aztán ahogy szép lassan egyre több megbízásom lett, felébredt bennem egyfajta szakmaiság, már érdekelt a mögöttes bírói gyakorlat és szakkönyveket kezdtem olvasni. Amikor aztán éreztem, hogy döntenem kell a két út között, egyértelműen az ügyvédséget választottam.

– Nem fáj a szíve miatta? Visszamenne a közéletbe?

– 2010-ben hívtak, de visszautasítottam. Egy-két hétig komoly dilemmáim voltak ezzel kapcsolatban, de ekkor előjöttek olyan belső folyamatok, amelyek során a magam számára is meg tudtam fogalmazni, hogy az ügyvédséget már valódi hivatásomnak éreztem.

– Milyen irányba specializálódott?

– A praxisom jelentős részét jelenleg egy pénzügyi megbízónak a munkái töltik ki, tehát főleg polgári ügyekkel foglalkozom. Emellett cégalapítások, ingatlan adás-vételek jelentik a fő irányt, illetve belső érdeklődésből fakadóan családjogi ügyek.

– Hol tart az önismeretben, ügyvéd úr?

– Ez egy nagyon jó kérdés. Nézze, jelen tudok lenni az életemben, és nem okoz nagyobb örömet beteljesíteni egy hobbimat, mint mondjuk sorban állni a postán. Szerintem ez egy elég komoly előrehaladás. Sikerült kiiktatni a nagy amplitúdókat az életemből, és egyfajta belső nyugalmat találni. Nem mondanám magam megvilágosodottnak, de gyakran érzek belső békességet.

– Mi az a lélek?

– A lélek a lényegünk, az a kapcsolat, ami összeköt minket a megnyilvánulatlanul. A megnyilvánulatlanul a lelken keresztül tapasztalja meg önmagát milliárd és milliárd formában.

– Létezik rossz lélek?

– Rossz lélek nincs, csak olyan, amelyik ellenáll a megnyilvánulatlanból érkező, mindig áradó erőnek. Még a legelvetemültebb gonosztevőknél – mondjuk az életfogytosoknál – se gondolnám, hogy ne lehetne a lelket megérinteni. De nem a lélek a rossz.

– Nagy Gábor lelkét szívesen kicsalogatnám. Engem ez roppantul érdekel, hiszen az ügyfelei erről az oldaláról nem ismerik, pedig ez egy izgalmas része.

– Mondjuk, aki családjogi ügyben keres fel, azzal meg szoktam osztani a pszichológiai érdeklődésemet, és a honlapomon is szerepeltetem a megjelent cikkeimet, illetve a konferenciákon elhangzott előadásimat. Ezeket nem is szoktam titkolni.

– Hogyan jellemezné magát?

– Azt hiszem, azt az állapotot keresem, amikor megszakítás és zavarba jövetel nélkül ki tudom mondani, hogy egy vagyok a Forrással.

– Meg fogja találni?

– Már voltak ehhez kapcsolódó villanások, ezért szerintem meg.

– Ez egy fejlődési folyamat?

– Ez inkább egy emlékezési folyamat, melynek során a lélek visszaemlékszik arra, hogy honnan jött.

– És honnan jött?

– A megnyilvánulatlanból, és oda is tér vissza. Én a Forrás egyik megnyilvánulása vagyok itt a Földön, és majd egyszer visszatérek a megnyilvánulatlanba.

– Mint?

– Mint a Forrásnak a része.

Stumpf Istvánnal és Francis Fukuyama amerikai politológussal az Ybl Klubban

– Ebben is van kutakodnivaló

és további fejlődési fok? Ebben is érez még olyat, amit nem tudunk?

– Jelenleg itt tartok. Tegyük fel, hogy ez egy fejlődés, amiben vannak fokozatok. A kérdés az, hogy a mindennapi cselekvésben hogyan tud ez a tudás valóságként megnyilvánulni. Hiszen amíg csak beszélünk róla, ez csupán egy elméleti tudás, de amint bejön ide valaki – mondjuk Ön –, és azzal kezdi a beszélgetést, hogy úgy érzi, egyfajta nyugalom árad belőlem, az már a tudás gyakorlatban való megnyilvánulása. Azt gondolom, ebben lehetnek fokozatok.

– Ez a béke ösztönös vagy tudatos?

– Egy ideig tudatos, mert az ember ezt tudatosan keresi. Az ihletett pillanatokban aztán megérkeznek az intuíciók. A kollégák is kérdezik, miként lehet az, hogy mindenhol válságról, visszaesésről beszélnek – az Ügyvédi Kamara sem emeli már évek óta a tagdíjakat, tekintettel a nehezebb helyzetben lévő ügyvédekre –, nekem viszont évek óta prosperál a praxisom, ráadásul olyan mértékben, ami sokszor engem is meglep. Úgy tűnik, mintha keresztülbegnének ezen a zűrzavaron.

– És ténylegesen létezik a zűrzavar?

– Mindaddig, amíg hiszünk benne, igen. Az élet nagyon igazságos, mert mindig abba az irányba alakul, amerre a figyelmünket, az energiánkat irányítjuk. Én azt szeretném megmutatni a környezetemnek – mert a tettek ragadósabbak, mint a szavak, és egy olyan ember példája lehet ragadós, aki ezt végigcsinálta –, hogy ha a figyelmet elkezdjük más irányba fókuszálni, akkor az élet arra felé fog alakulni. Olyan dolgok fognak történni az életünkben, amikről nem is álmodtunk.

– Ez a titok?

– A titok az, hogy felelősséggel tartozunk az életünkért. Nagyjából 6 éves korunkig megírunk egy tudattalan élettervet a minket érő környezeti, érzelmi hatások és a korai családi és nemzeti hiedelmek kapcsán, majd kamaszkorban ezt megerősítjük egy nagy lázadással, de ami ezután történik, az már többnyire ennek a nagyon korán megírt élettervnek a kibontása. Ha erre rájövünk, és megfelelő tudással, bölcsességgel és rálátással rendelkezünk, akkor ezt az élettervet át tudjuk írni. De mindezt csak akkor, ha nem hibáztatjuk folyton a másikat, a környezetünket vagy a kormányt. Amíg azokban a hiedelmekben mozgunk, hogy mindig más a hibás, addig benne fogunk maradni ebben a tudattalan élettervben. A titok tehát az, hogy elkezdünk felelősséget vállalni a tetteinkért, és utána rájövünk arra, hogy a gondolatainkkal, az érzéseinkkel befolyásolni tudjuk a körülöttünk megnyilvánuló világot. Elkezdünk olyan embereket vonzani, olyan életeseményeket, egészséget vagy anyagi helyzetet teremteni, amiket szeretnénk, mindössze azzal, hogy nem vagyunk hajlandóak a hiedelmeink rabjává válni és kvázi egy programozott emberként élni, hanem elindulunk a szabadság felé.

– Mondja meg nekem legyen szíves – hiszen ez nem hókuszpókusz és nem is bizonyított dolog, amit most elmondott, nem kerül pénzbe vagy fáradságba –, miért van az, hogy mégis millió és egy ember mondja azt erre, hogy nem igaz?

– Amint mondtam, az élet rendkívül igazságos: mindig azt adja, amit kifelé sugárzunk. Ha valaki tehát azt mondja – és mélyen hisz is abban –, hogy ez hókuszpókusz, varázslat, és nem is érdemes elkezdni, akkor olyan információk fognak az életében megjelenni, amelyek ezt a hiedelmet erősítik. Ahhoz, hogy ebből kilépjen valaki – és Ön azt mondta, hogy ez nem is nehéz –, az első és legnehezebb dolog, hogy más döntést kell hozni. Ehhez kell a legnagyobb energia. Az életben belül mindenki úgy érzi, hogy igaza van, és ez így is történik, hiszen az élet mindenkinek a saját hiedelmei szerint oszt lapot, de nincs új leosztás, amíg nem változtat.

– Miért használja az élet szót?

– Mert talán ez a legsemlegesebb szó. Szívem szerint a *Forrást* használnám, de tudom, hogy nagyon sok embernél ez is egy korlát, az *Isten* szó pedig talán még ennél is na-

gyobb korlát, hiszen sok kollektív hiedelem kapcsolódik hozzá. A *Forrás* ezért is semlegesebb, az élet pedig még inkább. Tehát szívem szerint a *Forrást* használnám.

– Nem az Istent?

– Nálam a *Forrás* és az *Isten* szinonimák.

– Fogékonyak erre az emberek?

– Igen. Olyan kérdéseket feszegetünk, amelyek nem mindenkiben fogalmazódtak még meg. Ha olyan időszakban talál el valakit egy válasz, amikor benne még nem volt ott a kérdés, akkor érintetlenül elmegy mellette, de amikor már benne is megfogalmazódtak, akkor már valódi válaszok lesznek. Elkezd ő is keresni, ugyanis ezek az én válaszaim, de nem mindenkinek ugyanez a válasz. Lehet, hogy neki egy más útja lesz, és ha elkezd keresni, megtalálja azokat a könyveket és tanítókat, akik a neki való válaszokat szolgáltatják.

– Az irodája berendezése homlokegyenest mást mutat, mint amit mond. Egyszerű, nyugalmat árasztó, és szinte semmi nem vall arra, ami Önben van. Jól érzem? Általában ha belépek egy irodába, rögtön tudom, hogy a berendezés szinkronban van azzal, amit kapok.

– Szerintem most válaszolta meg a kérdését. Azt mondta, hogy egyszerű és nyugalmat árasztó.

– A nyugalom jelzőt még most is tartom, de az egyszerűt biztosan nem. Az egyszerű szót messze elkerüli az Önben való tudás.

– Nézze, ha itt ilyen vagy olyan „spiri” képek lennének, amelyek a megvilágosodottságnak egy fokára utalnának, akkor az egy olyan kellék lenne, amit az ego adott hozzá a saját hiedelmeihez. Az élet végén ott az egyszerű tudás. Ha ezt elértük, akkor minek bármilyen kelléket használni? Másrészt ez egy iroda, és az ügyfelek ide elsősorban jogi kérdésekkel jönnek. Nagyon fontos az „elsősorban” kifejezés, mert sokan szeretnék, ha az ügyvéd - hasonlóan a jó orvosokhoz, a pszichológusokhoz - emberként tekintene rájuk, és nem egy bevételi forrásként, és megpróbálná egységként nézni őket, de alapvetően nem templomba akarnak jönni. Ha templomba indulnak, akkor nem egy ügyvédet keresnek fel. Ha egy olyan embert várnának, aki spirituális tudásával megmentheti őket, akkor egyszerűen nem engem látnának. Ha meg ellene lennének, akkor akadály emelkedne kettőnk közé, amit nem biztos, hogy át lehetne hidalni. Ezért marad az egyszerűség, és annak a lehetősége, ha haladunk előre mondjuk egy per során, akkor ezekre a kérdésekre is sort kerítünk. Volt már ilyenre példa, nem is kevés.

– Egyik ámulatból esem a másikba.

– Pedig csak beszélgetünk.

– Csak beszélgetünk. Ha öt év múlva találkozunk, vajon hová vezet az útja?

– Nézze, ha öt év múlva találkozunk, és hasonló frekvencián tudunk beszélgetni, akkor azt mondom, hogy elégedett leszek. Én már nem célokat hajszolok, hanem azt, hogy amelyek pillanatban jelen vagyok, jelen legyek azzal a jelenléttel, amit már az előbb említettem. Ha ezt a fajta hozzáállást meg tudom tartani, akkor biztos, hogy öt év múlva találkozni fogunk, és a jelenlétnek az a frekvenciája létre fog hozni egy másik csodálatos beszélgetést.

– Szereti saját magát?

– Hogyne szeretném! Szerethetném a feleségemet, négy gyermekemet, az ügyfeleimet, barátaimat, ha magamat nem szeretném?

– Sokan vannak így velem.

– Természetesen, de lehet, hogy az önismeret ott kezdődött, hogy eredetileg nem szerettem magam.

Családommal a mexikói Cancúnban

– És hogy kell magunkat megszeretni? Változnunk kell, vagy azt kell elfogadni, amink van? Itt ugye két megoldás létezik.

– Ha a kettő közül kell választanom, akkor inkább az elsőt választom. A harmadik megoldás pedig az lenne, ha kicsit megbocsátóbbak lehetnénk magunkkal szemben és értékelnénk mindazt, amink van.

– Kellett ez Önnek, annak idején?

– Nagyon. Nem tudunk addig messzire jutni, amíg egy kicsit el nem fogadjuk magunkat, a helyzetünket. Mert ha az élethelyzetünkkel folyamatosan konfliktusban állunk, akkor a konfliktusokat generáljuk újra magunk körül.

– De ez olyan, mintha másokat átprogramoznák.

– Kívülről senkit sem lehet átprogramozni. Ezt felejtjük is el.

– Rossz volt a szó?

– Nem, a programozással semmi gond, itt a probléma a másokkal szón van. Mi csupán megmutatunk egy másik lehetőséget, egy más felfogást. Magamat viszont programozhatom: az eddigi programjaimat módosítom, vagy felülírom újakkal.

– Tudja, itt az a legnagyobb gond – miközben persze egyetértek Önnel –, hogy nagyon sok olyan életképünk van, ami befagyott, beragadt, kőbe vésődött, és akármennyire is tudjuk, hogy módosításra szorul, képtelenek vagyunk továbblépni. Mintha nem lenne a programváltáshoz elég erőnk.

– Érdekes, amit mond, mert teljesen hitelesen leírja azt az élethelyzetet, amiben nagyon sok ember él manapság. Tény, hogy kicsi lépésekkel, kicsi megbocsátásokkal, kicsi elfogadásokkal léphetünk tovább, mert mondjuk egy depressziós helyzetből egyszerűen energetikai képtelenség azonnal elérni az öröm állapotát. Elindulunk egy az érzelmi skálán fölfelé, és ha képesek vagyunk a figyelmünket azon tartani, hogy mindig csak egy kicsivel jobbat gondoljunk, akkor nem kell sok idő hozzá, és el fogjuk érni a magasabb frekvenciájú érzéseket.

– Tehát saját magunkat húzzuk ki a bajból?

– Gyakorlatilag bármikor ki tudjuk húzni magunkat a bajból. Az a helyzet, hogy ezzel sokan nincsenek tisztában. Egyszerűen nincs meg a tudásuk, így az eszközük sincs meg, és valóban úgy érzik, hogy erre képtelenek. Amikor viszont el tudnak indulni ezen az úton, akkor megdöbbenve fogják tapasztalni, hogy nem is voltak olyan messze a megoldástól.

– Büszke magára, ügyvéd úr?

– Azt hiszem, igen, büszke vagyok.

– Az volt a nagyszerű ebben a beszélgetésben, hogy minden szavát elhittem, egy percig sem kételkedtem.

– Ez a fajta felfogás, amit igyekeztem megosztani Önnel, abban segít, hogy engedélyt adjunk magunknak arra, hogy nem baj, ha padlóra kerülünk, nem baj, ha rosszul mennek a dolgok vagy valami nem sikerül, mert minden helyzetből el tudunk indítani egy felfelé menő spirált. Sokáig gondolkoztam azon, hogy megoszsam-e Önnel az életem azon szakaszát, ami számomra az egyik legnehezebb volt. Úgy gondolom, olyan irányt vett a beszélgetésünk, hogy megoszthatom.

– Megköszönöm.

– Arról az időszakról beszélek, amikor párhuzamosan futott az ügyvédi és a közéleti tevékenységem, még nem tudtam elszakadni a közélettől, de már ügyvédként dolgoztam, és az ügyvédség még csak munka volt és létfenntartás. Abban az időszakban történt, hogy egy nagyon komoly fegyelmi vizsgálat indult velem szemben, mert a Kamara úgy értékelte, hogy egy ügy kapcsán – bár nem ütköztem jogszabályokba, de – nem védtem meg kellőképpen az ügyfelet egy későbbi rossz esemény bekövetkezésétől. A Kamara a vizsgálat végén megrótt. Akkor én nagyon padlón voltam, és csak hónapokkal később érttettem meg azt, hogy ez egy nagyon komoly figyelmeztetés volt, hogy lehetetlenség két ilyen felelős dolgot egyszerre ellátni, mert az ügyvédség nem egy mellékfoglalkozás vagy másodállás. Örökké hálás leszek azért, mert engedtek tovább működni. Egyébként azt mondják, talán a hálának van a legnagyobb kiegészítő és elindító energiája.

– És elkezd változni minden?

– És elkezd változni minden. Hitetlenkedést látok az arcán.

– Rosszul látja. Tudja, az jutott eszembe, hogy nincsenek véletlenek. Én a hivatásomnál fogva nagyon hálás vagyok, hogy amit itt most átéltem, azt másoknak el tudom mondani. Bennem most a hála volt és nem a hitetlenkedés.

– Látja, van hová fejlődnöm. Erről beszéltem.

– Köszönöm a beszélgetést.

– Én is köszönöm! Rendkívül nagyra becsülöm a kérdései mögött meghúzódó bölcsességét!

Dr. Nagy Gábor László ügyvéd
DR. NAGY GÁBOR LÁSZLÓ ÜGYVÉDI IRODA
H-1064 Budapest, Rózsa u. 94/B F/34.
Mobil: +36-30-9196001
Tel/fax: +36-1-337-2083
gabor.laszlo.nagy@avocat.hu
www.drnagygabornaszlo.hu